

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 308. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358039568.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Mellem disse Stykker indfletter Wackenroder nogle Linjer, der bærer Overskriften: *Længsel efter Italien*, hvori den Opfattelse af Italien første Gang kommer frem, som senere bliver den gennemgaaende, næsten nødtvungne. Det at længes efter Italien og at elske Italien var i Tyskland ikke noget nyt; allerede Goethes Fader, der ikke var nogen Sværmer, havde kendt denne Følelse men nu blev Forgudelsen af et Italien, der ikke lignede det ^{*} 309 virkelige, en aldeles bestemt Paragraf i enhver ægte Romantikers Katekismus. I Poesien gav denne Længsel efter Italien sig Luft i Masser af lyriske Digte, som opspædede og udtværede Mignon's guddommelige og ligesaa malende som poetiske Sang (Mignon nøjes med at sige: «Die Myrthe *still* und *hoch* der Lorbeer steht», disse Digte udtaler sig i Superlativer) og i Literaturen i det Hele opkom det Italien, som man bedst og kortest kunde kalde Leopold Robert's Italien, - skønt dette Udtryk endnu er for bestemt - et Land, som aldrig har eksisteret paa andet Landkort end det romantiske. Det virkelige Italien med dets kraftige Farver og levende Bevægelse findes ikke her. Farven er erstattet ved idealistiske Former, Bevægelsen forstenet for ikke at bryde et Sammenspil af skønne og bølgende Linjer. Italien blev for Romantiken det Samme som Dulcinea for Don Quijote, Idealet, om hvilket man paa et Par flove, almindelige Betegnelser nær saa at sige ikke vidste Noget. Naar et bestemt, virkeligt Land skal være Længslernes Maal og Skønhedens Hjemstavn, saa taber det ved denne Forfremmelse efterhaanden i Skildringen al sin virkelige og levende Skønhed. Dog, det er jo heller ikke den virkelige levende Skønhed, som den senere Romantiker elsker i Italien, det er Italien som Ruin, det er Katolicismen som Mumie, det er den forkrøblede Folkeaand, der hermetisk indesluttet af en dels uvidende, dels farlig og herskesyg Gejstlighed har holdt sig uoplyst og naiv, det er her som overalt det Forbigangnes matte og ulevdygtige Poesi.